

Refleksion over teksterne til 4 søndag efter påske 10. maj 2020

Johan Thomas Lundbye, Sjællandsk landskab. Åben egn i det nordlige Sjælland, 1842 © SMK

Jeg holder meget af fortællingen om Paulus' omvendelse. Eller Saulus, som han oprindeligt hed, den lovtro, farisæer og nidkære kristenforfølger, som fnysende af raseri, på vej ud på en af sine missioner for at undertrykke, udtvære og udrydde de kristne, blev blændet af et kraftigt lys, kastet af hesten og hørte Kristi stemme: "Saulus, hvorfor forfølger du mig?"

Ak ja, på en væddeløbsbane, kan forfølgeren snart blive den forfulgte.

Og Saulus blev Vorherres mest betroende medarbejder. For nu forstod han, hvem den korsfæstede var.

Og derfor fik Saulus et nyt navn. Naturligvis. Ikke fordi Gud er numerolog. Men fordi Han ved, hvilken vægt, der ligger i et navn og gives med et navn – et ansvar, en opgave. Derfor: ikke længere det jødiske Saul. Som betyder 'ønsket' eller 'bedt om'. Et navn båret af jødernes første

konge. Ikke længere dét navn og den arv, men: Paulus. Paul. Som på latin betyder Lille. Eller ydmyg.

Slået til jorden midt i sit eget, selvhævdende projekt, blev Saulus det redskab, Gud udvalgte. Og uanset, at han allerede da forstod, hvor meget han skulle lide for Jesu navns skyld, gik han med. Først blændet, siden seende, med nye øjne. For Kristi kærlighed tvang ham. Som den tvinger dig og mig.

Her, hvor vi står. Midt i alt det vi ikke forstår og ikke kan se en vej ud af. Uanset, hvad Statsministeren siger. Selvom, Gud være lovet for hende. Hvilket politisk ståsted vi så ellers har. For der er jo én, der skal gå forrest. Og nu blev det så hende. Men vi skal alle gå med.

Paulus forstod, at han var den, der skulle gå forrest. For nu blev det ham, der skulle få alle med. Alle os.

Så er vi altså udsendinge i Kristi sted, sådan nogle, ligesom Saulus, der – uanset, al den fortræd vi har gjort, og alle de fejltagelser, vi har begået, er betroet en opgave, er tilkendt et værd. Fordi Vorherre tror på os. Uanset, om vi først troede på ham.

For Han er den, der kender Sandheden om vores liv. Og vil dele den med os. Han vil blænde os med synet af den korsfæstede for at gøre os seende. Han vil forarge og forvirre os med budskabet om, at Han skaber nyt til os gennem verdener, der går under.

Menneskesønnen på korset frelste ikke sig selv. Han frelser os. For én skal gå forrest, for at alle kan komme med. Kristus gik som den første gennem døden ud til livet. Med Ham kan vi gå samme vej. Bundet, ja tvunget af Guds kærlighed.

Så se nu: Det gamle er forbi, noget nyt er blevet til. Vejen ligger åben og vi går med den Opstandne ved hånden lige lukt gennem tusind verdener, gennem den dybeste glæde og den tungeste sorg, fra evighed til evighed.

Friere kan vi ikke blive!

Frihedens og glædens sprog er sangen. Og snart skal vi synge igen. Ikke med Philipp Faber (selvom han er skøn). Men sammen: sognebørn og trosfæller. Under kirketag.

Synge for livet. Synge det bedste, vi har lært. Og hver med sit næb. Fordi vort liv blev reddet som fuglen fra fuglefængernes fælde. Fordi Kristi kærlighed kalder os. Og tvinger os.

Tvinger os til at være i det liv, vi blev givet. Til at holde ud gennem dage, der er uudholdelige. Til taknemmeligt at løfte blikket mod himmelen og række armene ud. Frie. Med frit åndefang og vingefang. Sådan en morgen i maj, hvor verden er grøn og endnu en gang begynder på ny.

Hvor ugerne, der ligger bag os, blev på en måde, vi aldrig havde forestillet os. Hvor de uger, der ligger foran os, stadig er svære at forestille sig. Hvor så lidt er givet. Og samtidig så meget.